

Esmaspäev 31.03

Helena

Martha

Marili

Meie reis Hispaaniasse algas kell 2 hommikul kooli eest, kust läksime bussiga Tallinna lennujaama. Bussis olles tundsin ärevust, kuid heas mõttes, teadsin, et tuleb ülimalt lõbus reis. Meie lend väljus Tallinnast kell 6 suunaga Frankfurti. Frankfurdis oli meil 5 tundi vaba aega Madridi lennuni. Hispaania lennujaama jõudes oli õpetaja Kersti saanud tuttavaks tema kõrval istunud Hispaania bioloogia õpetajaga, kes tegi meile nalja, et mis siis kui me leiame Hispaaniast ühe silmarõõmu asemel mitu. Kõik läks lennujaama jõudes kiirelt: saime oma kohvid, ostime metropileteid, tegime ühe ümberistumise, et jõuda hotelli peatusesse, kustmetrooga, jalutasime hotelli, tegime *check-in*'i. Kui olime lõpuks hotelli jõudnud ja end sisse seadnud, tegin esimesena videokõne oma isale, kes parasjagu oli Osmussaarel. Jõudsime rääkida ainult 5 min, kunita telefon tühjaks sai. Siis võtsin ette ema, tegin talle videokõnes *room tour*'i. Meil oli natuke aega, et hotellis puhata ja peale seda asusime teele Juan Pablo II (Johannes Paulus II nimelisse) parki, mis asus hotellist 3 km kaugusel. Helistasin uuesti isale, et tallegi ümbrust näidata, ja õpetasime talle Martha ja Mariliga “¡Hola!, ¿cómo estás?”. Mina näitasin talle parki ja rääkisin, kuidas lennud möödusid, tema näitas, milline ilm Eestis oli, ja vaatas huviga Hispaania parki. Sealt jalutasime edasi Palacio de Hielo (“Jääpalee”) kaubanduskeskusesse, kus me loomulikult läksime McDonaldsisse. McDonaldsis oma tellimusi oodates kordasime üle numbreid ja kuulasime, kuidas kohalikud rääkisid. Minule oli üllatuseks, et sealsel McDonaldsi toidul on nii teistsugune maitse, kuna Eestis kasutatakse värskeid koostisosi, ilmselt ootas ka sama Hispaania omalt. Käisime veel ka kohalikus toidupoes, kus harjutasime keelt, nt kassapidaja juurde minnes “Hola”, peale maksmist “Gracias”, “No bolsa” kui ei soovinud kotti. Kui poes ja söömas oli käidud, liikusime tagasi hotelli, hotelli jõudes ütlesime kõik koos hotelli töötajale “Buenas noches” või “Hola”. Õhtu lõpetasime Hispaania multikaga.

Teisipäev 01.04

Hommik algas 6.30 äratusega, sest kartsime, et ei jõua esimeseks koolipäevaks valmis. Igal hommik tegime ära voodid, koristasime tuba ning alles siis läksime hommikust sööma. Hommikusöögiga harjumine oli imelik kogemus - peekon ja sai maitseid võõralt, puuviljad, magusad saiakesed, kook, kakao, värske mahl oli väga maitsev. Hommikusöögi ajal hakkasin igatsema õiget Eesti musta leiba, mida Hispaanias ei leidu. Hommikusöögil sain ära proovida Hispaaniale omapärase toidu *tortilla de patatas*, mis kahjuks ei olnud minu maitsele järgi, kuid kindlasti ei olnud midagi halba. Peale hommikusööki oli meil umbes pool tundi veel vaba aega enne, kui hakkasime kooli jalutama. Kooli jalutamine oli tore: kolme kilomeetri jooksul nägime kohalikke koole, poode, apteeke, jalkaplatse ja isegi haiglat, ühesõnaga olime nagu avastajad. Peale natukest jalutamist jõudsimegi koolimajja, kuhu meid tulid tervitama õppealajuhataja Adrian ja õpilasesinduse esimees Sergio . Meile tehti koolimaja tutvustus ja saime nii enda kohta rääkida, kui ka küsida kooli kohta küsimusi. Mis mulle eriti meelde jäi, oli see, et teise õpilase kiusamisel on väga karmid tagajärjed - halvimal juhul visatakse koolist välja. Mis Hispaania koolid teistsuguseks teeb, on näiteks see, et kui meil on Eestis 3- aastane gümnaasium, siis on Hispaanias

2. Lisaks on neil väga vähe valikuid, mis valikkursuseid nad võtta saavad. Koolituur tehtud, küsimustele vastused saadud, tuli välja, et me lähme mingi bioloogia klassiga Museo Geominero de Madridi (kivimite ja mineraalide muuseumisse). Liikusime kõik koos metroo peale ja siis õp Kersti hakkas rääkima, et me läheks Hispaanlastega suhtlema. Mitte kellelgi meist polnud seda julgust, aga õnneks õpetaja Kersti saatis nad meie juurde. Tänu sellele saime tuttavaks Ainara, Ferdause ja Nicole'iga, kellega me veetsime terve muuseumi aja koos. Teel metroost muuseumini õpetasime neile eestikeelseid *tongue twister* 'eid, mis olid väga naljakad. Nemad aga õpetasid meile vastu vajalikke sõnu, mida saime uute sõpradega kasutada. Muuseumis tegime nendega bioloogi tundide kaasa ehk meile olid antud ülesanded ja pidime kõik koos neid lahendama (Ainara tõlkis ja meie aitasime lahendada). Poole pealt otsustasime, et nüüd on hea aeg nendega ka muud juttu ajada. Meie rääkisime neile Eestist, kui kõrged Eestis palgad on, mis laul Eurovisionil Eestit esindab, kaua me Hispaania keelt oleme õppinud, mis ained koolis meie jaoks kõige raskemad on, näitasime neile oma Eesti õpilaspiletit, Eesti ID-kaarti ning ka juhiluba. Siit jäi mulle nii hästi meelde, kui Ainara minult küsis, miks enamus meie grupist on blondid ja siniste silmadega? Et miks mina olen pikk ja brünett, aga teised on lühikesed. Selle peale ma ei osanud muud öelda, kui et mul on sellised geenid + et põhjas on blondid tavaline nähtus. Olime Eestist kaasa toonud ka igasugu põnevaid komme neile prooviks (Maiuspala, Kirju Koer, Mesikäpp ja Tiina) ning otsustasime nende klassile komme anda. Tagasisideks tuli see, et Kirju Koer maitstes nagu alkoholiga komm, sest neil pole mustsõstraga komme. Ja seda, et Tiina, on tegelikult alkoholimaitseline komm, nad ei siiani ei tea. Hispaanlased pakkusid meile vastu õunamahla kõrrejooki, mis maitstes täpselt samamoodi kui eesti kõrrejook. Jagasime muuseumis Ainara, Ferdause ja Nicole'iga oma sotsiaalmeedia kontakte ja siis oligi enam-vähem aeg selleks päevaks tsau öelda. Nende klassile sai antud ka Eesti lipp, mis meie grupifotol ka näha on. Muuseumis käidud ja uutele sõpradele tsau öeldud, oli aeg lõunasöögiks. Olime terve grupiga samal tänaval erinevates toidukohtades, meie läksime kolmekesi kohalikku pitsat sööma. Ma arvan, et võin meie kõigi eest rääkida, kui ütlen, et see oli üks hea pitsa. Edasi liikusime peale söömiskesklinna, jalutades ligi 8 kilomeetrit mööda erinevaid Madridi linnosasdi kesklinna Puerta del Solile, kus asub Madridi sümbol maasikapuu ja karu (El Osos y Madrono), peaväljaku (Plaza Mayor) kaudu kuningapaleeni (Palacio Real).

Õpetaja Kersti pilt
Kolmapäev 02.04

Hommik algas taaskord meil kell 6.30, tegime oma toa suurema segaduse korda, sättisime ka ennast valmis ja läksime sööma. Iga hommik oli sama väike valik, mis natuke häiris mind, aga kõhu sai täis. Pärast hommikusööki käisime veel oma toas, et asjad võtta enne kooli minekut. Kooli jõudes tervitas meid kohe õppealajuhataja Adrian, kes saatis meid klassi. Meie esimene ja ainuke tund oli sel päeval matemaatika, kus õppisime tõenäosust. Tunnis istusime igaüks

Hispaania õpilase kõrval. Tunnis tegime igaüks omale teema kohta märkmeid ja tegime ülesandeid kaasa. Pärast tundi läksime sama klassi õpilaste ja majandusõpetajatega bussiga kesklinna, kus õpilased tutvustasid Hasburgide Madridi (Madrid de los Austrias) tuntuid kohti ja seda, mis neid eriliseks teeb. Sellel samal bussil saime tuttavaks Daniela ja ta parima sõbrannaga. Me hakkasime neile Eestist rääkima ja üritasime ka neile eesti *tongue twister* 'eid õpetada. Ka nemad tundsid huvi, et miks enamus meist on blondid siniste silmadega ja miks just meie 3 sellised pole. Tänu sellele me jäimegi neile paremini silma, et me nägime erilised välja. Lõuna ajal anti meile 20 minutit, et süüa ja õpilastega lähemalt tutvuda. Kuna õpilased, kellega hakkasime sõbrustama, ei osanud inglise keelt hästi ja meie hispaania keel ei ole ka veel kõige parem, siis kasutasime Google'i tõlke abi, et lihtsamini aru saada (muidugi proovisime palju ka ise midagi hispaania keeles öelda). Saime tuttavaks ka Auroraga, kes rääkis meile oma naljakat kogemust kallimaga. Ta oli hästi nunnu ja positiivse suhtumisega, nalja tegemiseks oli tal alati midagi varuks. Näitasime oma uutele sõpradele, kuidas tantsida kaerajaani ja see hirmutas meile läheneda proovinud kodutu mehe ära ja see oli nii naljakas. Kui kesklinnas sai tuur tehtud, saatsid meie uued sõbrad Daniela ja Benjamin meid metrooga meie hotelli peatusesse nimega Esperanza. Metroos näitasime neile oma armastuslugu, mille olime pidanud kirjutama oma hispaania keele tunni jaoks. Neile pakkus see nalja ja arvasid, et see lugu juhtus päriselt, aga ütlesime, et see lugu ei ole päris ja lihtsalt meie enda välja mõeldud. Armastuslugu oli Marilist ja jalgpalli mängijast Onnist, kuidas Marili sai Onni löödud palliga vastu pead ja sellest saigi armastus esimesest silmapilgust. Esperanza peatuses

jätsime hüvasti ja läksime hotelli. Päeva lõpuks vaatasime telekast jalgpallimatši, mis toimus samal aja Santiago Bernabéu staadionil Madridis.

Neljapäev 03.04

Hommikune rutiin oli meil sama, ärkasime kell 6.30, tegime oma toa korda, käisime söömas ja läksime kooli. Ainuke erinevus oli, et kooli läksime kõndimise asemel bussiga, sest vihma hakkas juba hommikul sadama ja tee kooli oli natuke pikk. Kuna vihma lubati terveks päevaks, siis sel päeval näitasime õpilastele oma esitlusi: tutvustasime Pärnut, Pärnu Ühisgümnaasiumit ja eesti keelt, lasime neile ka mõnda Eestis tuntud laulu. Kooli ainsa pausi ajal saime mina, Helena ja Marili kokku oma sõbra Ainaraga, kellega koos läksime kooli raamatukokku. Seal tutvusime Ainara sõbra Albertoga, kellele õpetasime erinevaid eestikeelseid sõnu ajakirjades olevate piltide abil ja tutvustasime talle Eestit. Seal samas tuli välja, et ka Alberto tunneb huvi päästetöö vastu ning plaanib saada päästjaks. Terve selle 20 min jooksul sai palju nalja ja õppisime ka hispaania keeles neidsamu sõnu ütlema. Kool lõppes kell 14.15 ja siis läksime metrooga kesklinna, kus käisime söömas, läksime lähedal asuvates turistipoodidesse ja Alehoppis. Metroojaama läheduses tulid meie juurde kosmeetikapoe müüjad, kes pakkusid meile tasuta lõhnaõli testreid ja kleepse. Rääkisime neile, et oleme Eestist ja see on meie esimene kord Hispaanias. Üks müüjatest ütles, et on Eestis käinud ja talle meeldis siin. Rääkisime ,kui ilus Hispaania on ja kui väga meile on siiani kõik väga meeldinud ja kindlasti tahame veel Hispaaniasse tulla. Pärast seda läksime õpetajaga tagasi hotelli, sest vihm tegi oma töö, saime natuke külma ja ülejäänud päeva olime oma hotellitoas ja suhtlesime uute sõpradegagi sotsiaalmeedias tehtud gruppides. Kuna sel päeval sadas vihma ja puhus tuul, siis me saime külma, kuid õnneks haigeks jäime alles Eestis tagasi olles. Teel hotelli käisime ka poest läbi, et õhtuks omale süüa osta. Põhiline, mis ostsime, olid maasikad, mis olid Eestiga võrreldes mega odavad (umbes 2 eurot oli pool kilogrammi, Eestis on umbes 7 eur/kg) ja väga maitavad. Läksime vara magama, sest olime kõik väga väsinud ega tundnud end kõige paremini. Vara all mõtleme seda, et kui muidu läksime magama umbes 00, siis tol õhtul läksime kl 23.

Reede 04.04

Hommik algas meie jaoks kell 6.45, panime end valmis ning käisime hommikusöögil ja peale seda oligi aeg jälle kooli suunduda. Meie suureks õnneks saime veeta jälle terve koolipäeva tundides, koolis käimine hakkas juba väga meeldima ja hommikul läksime suure rõõmuga, kuid nägudelt oli see-eest näha ka kurbust, sest oli ikkagi juba reede ehk meie viimane päev Hispaania koolis. Päev möödus väga lõbusalt ja naeru oli rohkelt, kuid koolipäev läks mööda liiga kiiresti. Meil tekkis võimalus saada osa nende bioloogia labori tunnist, kus ma istusin oma juba kohatud sõprade Nicole ja Ferdausi kõrval. Tunnis tegime katseid süljega, uurides aeroobsete ja anaeroobsete bakterite erinevust. Meie Marthaga istusime Ainara kõrval, kes küsis, kas oleme Eestis midagi sellist juba õppinud ning kas teame, mida teha. Eelneval õhtul olime kolmekesi Ainarale, Ferdausile ja Nicoleile kirjutanud mälestuseks ühe kirja, mille andsime sealsamas bioloogiaklassis ära. Ainara õpetas meile Marthaga bioloogiaga seonduvat sõnavara ja rääkisime ka niisama juttu. Vahetunni ajal kutsuti meid hüvastijätku hommikusöögile, kus õppealajuhatajad ja koolis sekretär (kes on ka matemaatikaõpetaja) ütlesid meile head aega. Suupiste olid väga maitsvad. Tegime ka endale mälestuseks pilte. Peale koolitundide lõppu oligi aeg hüvastijätku, tegime kooli ees grupipildi ja oligi aeg lahkumiseks. Enne, kui pidime jätma hüvasti, tahtsin ma Albertole kinkida ühe Eesti päästjate embleemi, kuna ta oli eelnevalt maininud, et tahab saada päästjaks nii, et sealt algas meie väike reis otsida ta kooli pealt üles. Kui me Alberto üles leidsime ja talle embleemi ära andsin, lubas ta mulle, et temast saab hea päästja ning tänutäheks kallistas mind. Et ikka oma uusi sõpru mäletada, tegime ka nendega pilte, kuhu juba kombeks Eesti lipp peale jäi. Oligi aeg jätta hüvasti ja tegime oma viimased kallid, Ainara, Ferdaus, Nicole, Alberto ja isegi mõned võõrad tulid ja lehvitasid meile. Kooli poolt saime mälestuseks nende enda õpilaste tehtud, 3D prinditud võtmehoidjad. Hotelli jalutades peame tõdema, et meist kolmest keegi ei saanud pisaraid pidama. Puhkasin natuke aega ja siis oli aeg jälle sammud toidupoodi viia. Poes tuli mulle üllatuseks, kui soodsad puuviljad ja marjad Eestiga võrreldes on. Peale seda saime kõik jälle hotellis kokku ja rääkisime juttu ja sõime oma sööki. Õhtul enne magamajäämist panime jalgpalli telekasse mängima.

Laupäev 05.05

Päev algas meil sel korral hiljem, kella 9 paiku ärkasime kõik üles ja panime end hommikusöögiks valmis. Peale seda suundusime tagasi hotellituppa ja hakkasime kohvreid pakkima, sest teadsime, et õhtul pole enam nii palju aega selle tegemiseks. Kella 2 paiku suundusime hotellist välja viimast korda linna avastama, käisime söömas ja poodides ning kella 4 paiku oli meil planeeritud Retiro pargi avastamine. Eelmisesel päeval oli ajalooõpetaja meile ajalootunnis sellest ja muust Carlos III aegsest Madridist rääkinud. Meie suureks õnneks said meiega ka ühineda meie Hispaania sõbrad Benjamin ja Daniela. Park oli väga ilus ja SUUR, Eestis selliseid parke kohe kindlasti pole, saime ka palju teada seal olevate skulptuuride ja purskkaevude kohta. Kui olime ringkäigu lõpetanud, sai meiega ka ühineda Aurora ja tema sõber Hafsa. Peale seda seadsime sammu päästemaja poole, kuhu kahjuks sisse ei saanud, sest me ei teinud eelnevalt broneeringut. Minu õpirände suurim Soov oli minna ja kohalike päästjatega tutvust teha, aga kui kohale jõudes saime aru, et meid sisse ei lasta, olin natuke pettunud. Andsin Eestist toodud suveniirid Danielale ja palusin, et ta läheks üks päev päästjate juurest läbi ja viiks neile mu väikese kingituse, ja seda ta ka tegi. Daniela kirjutas mulle üks päev, kui piinlik tal oli, ja algul ma ei saanudki aru, et ta päästjate juures käis. Siis ta saatis mulle pääste riides ja päästeautoga pildi ja ütles et sai minu poolt kingituse edasi antud. Tuli välja, et päästjatel hakkas

kahju, et me neile külla minna ei saanud ning lubasid, et kui teinekord sinna satume, lasevad meid ilma broneeringuta sisse. Peale seda saatsid hispaanlased meid õigesse metroojaama ja oligi aeg nendega hüvasti jätta, see oli meile kõigile ülimalt raske. Minu jaoks oli üllatav, et hispaanlased tegid hüvastijätku põsemusi, mis pole sugugi Eestile omapärane. Isegi neil, kellel terve nädala jooksul olid kogu aeg naerunäod peas, ei suutnud sellel hetkel õnnelikud paista. Minu arust ma isegi nägin, et Benjamin pühkis pisaraid ära, meie, kes me oleme üles kasvanud seltskonnas, kus “mehed ei nuta”, oli seda väga kurb näha. Hüvastijätud ei meeldi mulle ega hakka ka kunagi meeldima. Peale sellist ägedat kogemust ja nii vahvate noortega tutvumist need krokodillipisarad nagu ei tahtnudki lõppeda. Peale seda läksime tagasi hotelli, kus oli meile hüvastijätku tehtud joogid ja snäkid. Peale seda oligi aeg tagasi hotellituppa minna ja homseks reisiks ära puhata.